Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 91 854 van 21 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. DE KEUKELAERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 16 december 2004 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 december 2004 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 januari 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 februari 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring die verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad van State werden bij arrest van 10 april 2009 verworpen (RvS 10 april 2009,nr. 192 338).

1.4. Bij beschikking van 19 april 2007 erkende de rechtbank van eerste aanleg verzoeker als staatloze (Rb. Gent, 19 april 2007).

1.5. Verzoeker diende op 26 augustus 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven *d.d.* 2 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U diende op 17 december 2004 op het Commissariaat-generaal (CGVS) een eerste asielaanvraag in en beweerde toen van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Rafah, gelegen in de Gazastrook, en problemen te hebben met Hamas. Op 9 februari 2005 oordeelde het CGVS dat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u beweerde jarenlange verblijf in Rafah en bijgevolg kon er ook geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen. Er werd dan ook in uw hoofde een 'bevestigende beslissing tot weigering van verblijf' genomen. Op 19 april 2007 kreeg u desondanks van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent het statuut van staatloze toegekend.
Op 26 augustus 2011 diende u een tweede asielaanvraag in en verklaarde u in kader van uw eerste asielaanvraag te hebben gelogen. U bent weliswaar van Palestijnse origine, maar u bent geboren in Erbid en in het bezit van de Jordaanse nationaliteit. In de zomer van 1998 leerde u een meisje, R.(…) A.(…), kennen en jullie werden verliefd op elkaar. Jullie ontmoetten mekaar in het park en op de universiteit van Yarmouk. Jullie brachten jullie respectievelijke families hier niet van de op de hoogte omdat deze relatie indruiste tegen de religie en tegen de gebruiken van jullie respectievelijke stammen.
Begin 2004 vroeg u een eerste keer haar hand. R.(...)s familie weigerde uw aanzoek te aanvaarden daar zij met een kozijn diende te trouwen, de 'Fatiha' was reeds overeengekomen met deze kozijn toen R.(...) nog heel jong was. Jullie bleven mekaar in het geheim ontmoeten in de cafetaria van de universiteit van Rumta en in mei 2004 vroeg u een tweede keer tevergeefs haar hand. Er bleef jullie niets anders over dan einde juli 2004 samen te vluchten en jullie sloten een 'orfi' huwelijk ten overstaan van een sheikh zodat jullie niet 'in zonde moesten leven'. Jullie konden gaan inwonen in het huis van een vriend van u in Wadi Sir, Aman. Daar jullie naar het buitenland wilden en R.(...)s paspoort nog in haar huis lag, contacteerden jullie haar moeder die jullie zaak genegen was. Telkens jullie geld nodig hadden contacteerde u een vriend, T.(...), via dewelke uw familie, die intussen van alles op de hoogte was, u geld liet toekomen. Via telefonisch contact met uw moeder en broer vernam u dat de familie van R.(...) hen bezocht had en te kennen had gegeven dat, zo R.(...) niet naar huis zou komen, ze problemen zouden krijgen. Uw familie deed voorkomen alsof ze van niets op de hoogte waren, doch dit werd niet geloofd.
Op een dag dat T.(...) weer eens geld kwam brengen, werd hij blijkbaar gevolgd door B.(...), de broer van R.(...). Kort nadat T.(...) vertrokken was werd er op de deur geklopt en in de veronderstelling dat dit T.(...) was deed u open. B.(...) sloeg u onmiddellijk met een stok, u viel op de grond, waarna hij R.(...) op het hoofd sloeg die ter plekke overleed. U trok de stok uit zijn handen, sloeg op uw beurt B.(...) waarna ook deze overleed en u onmiddellijk het huis verliet. U contacteerde T.(...) en vertelde hem uw wedervaren. T.(...) bezorgde u andermaal geld en de volgende ochtend, op 1 oktober 2004, trok u legaal met uw paspoort de grens over naar Syrië, waar u zo'n tweetal maanden zou verblijven. Twee dagen na uw aankomst in Syrië contacteerde u uw familie en vernam dat er een aanhoudingsbevel op uw naam was uitgevaardigd. Er werden geen verdere gerechtelijke stappen ondernomen omdat uw zaak eerst 'via de stammen diende te passeren'. Uw stam richtte via de mukhtar op 10 januari 2005 een eerste vraag tot verzoening aan de stam van B.(...) en R.(...). Dit verzoek werd geweigerd en in mei 2005 werd er, weerom tevergeefs, een tweede verzoek gedaan.
Op 5 april 2011 kwam er eindelijk duidelijkheid in uw zaak: er was een akkoord bereikt tussen jullie beider stammen en de stam van B.(...) eiste dat u nooit meer het Jordaanse grondgebied zou betreden. Een dag later werd u hier in België telefonisch door de mukhtar van op de hoogte gesteld en diende u dan enkele maanden later een tweede asielaanvraag in.
B. Motivering
Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw eerste asielaanvraag waarin u een totaal andere versie gaf wat betreft uw afkomst en uw problemen. U gevraagd naar de reden hiervoor, geeft u aan dat u toendertijd geen documenten had om uw problemen in Jordanië te bewijzen. U gevraagd waarom u zich nu plots, zo'n zeven jaar na het indienen van deze eerste aanvraag, geroepen voelt de waarheid te vertellen, stelt u dat er nu eindelijk duidelijkheid is wat betreft uw zaak en u nu weet waar u aan toe bent, u mag het Jordaanse grondgebied niet meer betreden (cgvs, p.4). Doch ook deze verklaring kan totaal niet overtuigen. Immers u gevraagd sinds wanneer u op de hoogte bent van dit gegeven, antwoordt u dat deze beslissing op 5 april 2011 werd genomen en u een dag later, via de mukhtar, hiervan op de hoogte werd gesteld (cgvs, p.4). U dan gevraagd waarom u dan nog meer dan vier maanden hebt gewacht alvorens dan daadwerkelijk deze stap te zetten, geeft u aan dat u aarzelde omdat u de eerste keer gelogen had (cgvs, p.5). Het hoeft geen betoog dat uw verklaring geen afdoende verschoning biedt voor deze toch wel zeer laconieke houding. Mocht er effectief geloof aan de door u beweerde motieven kunnen worden gehecht dan kan er toch van worden uitgegaan dat u onmiddellijk, of quasi onmiddellijk, nadat u had vernomen dat uw zaak was beslecht uw aanvraag zou indienen en feit dat u dit hebt nagelaten zonder hiervoor een valabele reden te kunnen opgeven ondermijnt op niet geringe wijze uw geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt nog onderstreept door de vaststelling dat er zich ernstige discrepanties voordoen tussen de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, en de verklaringen door u afgelegd op het CGVS. Zo hebt u ten overstaan van DVZ op geen enkel moment enige melding gemaakt van het feit dat u gehuwd zou zijn, laat staan dat u omwille daarvan problemen zou hebben gehad en uw echtgenote zou zijn gedood. U sprak er enkel over een ruzie die u had met een aantal jongeren. U zou één van hen verschillende keren hebben gestoken met een mes en een tijd later is deze persoon dan overleden aan de gevolgen hiervan, niets meer en niets minder (Verklaring vraag 37). U gevraagd waarom u totaal niets hebt verteld over uw huwelijk en de dood van uw echtgenote, stelt u dat ze het u niet hebben gevraagd. De ondervrager aldaar zou u enkel gevraagd hebben waarom u het land had verlaten en u zou enkel gezegd hebben dat u iemand zou hebben gedood (cgvs, p.9). Gezien uw huwelijk aan de oorsprong ligt van uw problemen en de moord op uw echtgenote mede een essentieel element is in uw asielrelaas kan het, en dat hoeft geen betoog, totaal niet overtuigen dat u dit niet zou hebben vermeld.

Verder werd u erop gewezen dat u het bij DVZ enkel had over een ruzie met een aantal jongeren, niets meer en niets minder. U gaf aan dit effectief zo te hebben gezegd. U gevraagd waarom u dit had gezegd, verklaarde u dat u eerder niet wist hoe u het moest uitleggen. Erop gewezen dat een dergelijke uitspraak bezwaarlijk serieus genomen kan worden, stelt u dat er geen verschil is (tussen beide verklaringen), u had immers ruzie. Dan gewezen op het feit dat er toch aanzienlijke discrepanties zijn tussen de door u geschilderde weergave van de feiten ten overstaan van DVZ en ten overstaan van het CGVS, stelt u dat het CGVS gelijk heeft wat dit betreft, maar dat u wist dat wanneer u het over u huwelijk zou hebben, u zou worden geweigerd. Een laatste keer gevraagd waarom u niet onmiddellijk bij DVZ de waarheid hebt verteld, temeer u daar ook al had aangegeven iemand te hebben gedood, probeerde u dit te vergoelijken door te stellen dat u toen nerveus was en dat u bezwaarlijk kon stellen uw schoonbroer te hebben vermoord. U wilde uw verhaal niet zeggen omdat dit te pijnlijk was (cgvs, p.9-10). Mocht er werkelijk geloof aan de door u beweerde motieven kunnen worden gehecht is het sowieso al bevreemdend dat u dit niet in kader van uw eerste aanvraag zou hebben vermeld en is het ronduit ongeloofwaardig dat u dit niet ten overstaan van DVZ in kader van uw tweede aanvraag zou hebben verteld.

Gezien bovenstaande discrepanties de kern van uw asielrelaas betreffen kan er totaal geen geloof meer worden gehecht aan de door u beweerde motieven. Dient nogmaals aangestipt dat u er al een eerste asielprocedure had opzitten, een reden te meer waarom u zich maar al te zeer bewust moet zijn geweest van het belang onmiddellijk een waarheidsgetrouwe weergave te geven van uw asielmotieven. Het feit dat u dit hebt nagelaten zonder hiervoor een valabele reden te kunnen geven doet dan ook, en zoals reeds werd opgemerkt, op fundamentele wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt ook nog eens onderstreept door uw bewering dat u en uw vriendin mekaar sinds 1998 zagen op plekken zoals het park of de unief. Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat jullie relatie geheim was kan het bezwaarlijk overtuigen dat jullie mekaar op dergelijke 'publieke' plekken zagen, temeer bleek dat R.(...) dan ook nog eens voorbestemd was om te huwen met een kozijn. U gevraagd waarom jullie een dergelijk risico hadden genomen, stelt dat deze handelswijze effectief een risico inhield doch dat u haar niet op een privé plek zou kunnen zien omdat jullie 'dan de poorten voor de duivel zouden openzetten' (cgvs, p.5-7, 10). Deze uitleg biedt geen afdoende verschoning daar er toch van kan worden uitgegaan dat jullie zich maar al te zeer bewust moeten zijn

geweest van het risico dat jullie hier wel eens door familie of vrienden zouden kunnen worden gezien waardoor jullie relatie onmiddellijk aan het licht zou komen.
Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een uittreksel uit uw paspoort, uw identiteitskaart, kaart sociale zekerheid, geboorteakte, legerboekje en familieboekje. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier nu niet meer ter discussie staat. Een brief van uw moeder waarin ze bevestigt dat u niet naar Jordanië terug kan. Dit schrijven werd ter uwen behoeve opgemaakt en heeft geen objectieve bewijswaarde. Drie documenten met betrekking tot de verzoeningspogingen (dd. 10/01/2005; 20/05/2005; 17/08/2010) en tot slot de verzoeningsovereenkomst, dd. 05/04/2011. Dergelijke documenten hebben slechts waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas wat in uw geval, gezien het geheel van bovenstaande observaties, totaal niet het geval blijkt te zijn. Bijgevolg vermogen ook deze documenten niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen. De beide documenten ivm het statuut van staatloze hebben geen betrekking op uw huidige motieven.
Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven totaal niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens stelt verzoeker een manifeste beoordelingsfout en machtsafwending vast. Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en stelt dat hij een zeer gedetailleerd relaas heeft gegeven van de gebeurtenissen en dat die ernstig genoeg zijn om zich te kunnen beroepen op de bescherming van het Vluchtelingenverdrag. Volgens verzoeker mag het feit dat hij bij zijn eerste asielaanvraag in 2005 heeft gelogen over zijn nationaliteit en andere feiten heeft meegedeeld geen enkele rol spelen bij de beoordeling van de huidige asielaanvraag. De juistheid van zijn verklaringen wordt volgens verzoeker door waarheidsgetrouwe documenten aangetoond en hij heeft verduidelijkt dat hij destijds de waarheid heeft verhuld omdat hij meende dat een asielaanvraag gebaseerd op de waar gebeurde feiten geen enkele kans op slagen zou hebben. Verzoeker stelt dat zijn verklaring waarom hij na de verzoening tussen beide families nog enkele maanden getalmd heeft alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen geenszins ongeloofwaardig is. Hij wijst erop dat hij na het ogenblik van de verzoening in België verbleef zodat er geen direct gevaar bestond om te worden vermoord en dat hij eerst in het bezit wou zijn van alle noodzakelijke documenten alvorens een asielaanvraag in te dienen. Volgens verzoeker draagt zijn houding bij tot zijn algehele geloofwaardigheid en kan de verwerende partij het ganse asielrelaas van verzoeker niet in twijfel trekken omwille van het feit dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft gelogen over zijn identiteit. Verzoeker betwist voorts met de meeste klem dat zijn relaas wordt ondermijnd door het feit dat hij 4 maanden zou hebben gewacht na de verzoening om asiel aan te vragen. Verder wijst verzoeker erop dat hij zeer nerveus en terughoudend was om zijn verhaal te vertellen bij zijn eerste gehoor. Het feit dat hij toen niet vermeldde dat hij gehuwd was, volstaat volgens hem niet om zijn asielaanvraag af te wijzen omdat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken steeds heel kort is en er enkel algemene vragen worden gesteld. Verzoeker geeft toe dat het fout was om bij het eerste gehoor niet onmiddellijk toe te geven dat hij zijn schoonbroer had vermoord, maar hij meende zijn fout nog te kunnen rechtzetten door een zeer gedetailleerd en omstandig overzicht te geven en dit te staven aan de hand van documenten waarvan de verwerende partij de authenticiteit niet betwist. De mededeling dat hij iemand heeft gedood zonder dit te specifiëren was niet leugenachtig. Verzoeker oppert nooit een kopie te hebben gekregen van het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken en meent zich evenmin te herinneren dat het verslag hem werd voorgelezen.
Verzoeker wijst er verder op dat het feit dat zijn afspraken met R. veelal doorgingen in openbare plaatsen terwijl de relatie geheim moest blijven voor de familie van R. niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat deze verklaring ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker stelt dat zij steeds discreet waren en nooit hand in hand liepen in het openbaar, waardoor uit het feit dat zij samen op straat liepen niet kon worden afgeleid dat zij een relatie zouden hebben en dat zij nooit werden betrapt door de familie van R.

Met betrekking tot de neergelegde documenten stelt verzoeker dat deze op grond van de beweerde ongeloofwaardigheid van zijn relaas ten onrechte buiten beschouwing worden gelaten. Volgens verzoeker heeft hij aangetoond dat zijn relaas wel degelijk coherent en geloofwaardig is en dienen de documenten op hun juistheid en authenticiteit te worden onderzocht. De documenten, zo beweert verzoeker, handelen over de verzoeningspogingen tussen de families van verzoeker en R. ten gevolge van het overlijden van B. en hun inhoud is geenszins tegenstrijdig met de verklaringen die hij heeft afgelegd.
Verzoeker stelt dat het buiten beschouwing laten van de documenten strijdig is met artikel 11 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens en met artikel 6.2 van het EVRM waarna hij besluit dat geen grondig onderzoek is gevoerd naar de vluchtelingenstatus.
Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 5 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker wordt hem de subsidiaire bescherming geweigerd zonder dat de redenen van deze weigering nader worden vermeld waardoor de motiveringsplicht wordt geschonden. Tijdens het interview, zo vervolgt verzoeker, haalde hij verschillende elementen aan die aantonen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Eén van de voorwaarden van de verzoening bestaat erin dat hij nooit meer het grondgebied van Jordanië mag betreden, waardoor verzoeker bij terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM en van het recht op vrijheid en veiligheid uit artikel 5 van het EVRM riskeert. Verzoeker verwijst hierbij naar de documenten die hij heeft neergelegd.

2.2. Beide aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op verzoekers eerste asielaanvraag, waarbij hij een totaal andere versie gaf van zijn afkomst en zijn problemen. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat de reden die verzoeker opgaf waarom hij plots de waarheid vertelt, niet overtuigt omdat de beslissing over zijn zaak in Jordanië reeds op 5 april 2011 werd genomen en verzoeker nog 4 maanden wachtte alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er ernstige discrepanties bestaan tussen de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal wijst op het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets zei over zijn huwelijk en over de dood van zijn echtgenote en enkel sprak over een ruzie met een aantal jongeren waarbij een dode viel. Deze discrepanties, zo vervolgt de commissaris-generaal, doen afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. De geloofwaardigheid van verzoeker wordt luidens de bestreden beslissing nog verder ondermijnd door zijn bewering dat hij zijn vriendin zag op publieke plekken terwijl hun relatie geheim was en dat R. voorbestemd was om te huwen met een kozijn, waardoor hun gedrag bijzonder risicovol is. Aangezien verzoeker de aangehaalde asielmotieven totaal niet aannemelijk heeft gemaakt, weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tenslotte wordt in de beslissing gesteld dat de identiteitsdocumenten die verzoeker heeft neergelegd niet langer ter discussie staan en dat de brief van zijn moeder geen objectieve bewijswaarde heeft. Van

de documenten met betrekking tot de verzoeningspogingen wordt gesteld dat deze slechts bewijswaarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas wat te dezen niet het geval blijkt te zijn. De documenten inzake staatloosheid hebben volgens de commissaris-generaal geen betrekking op verzoekers huidige asielmotieven.

2.6. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). Het feit dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde van onbepaalde nationaliteit te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook (AD eerste asielaanvraag, stuk 16, bijlage 26), terwijl hij thans een kopie van zijn Jordaans paspoort dat in 1999 werd afgeleverd en zijn originele Jordaanse identiteitskaart van 2002 neerlegt (AD tweede asielaanvraag, stuk 9, Documenten, uittreksel paspoort, ID-kaart), doet niet alleen in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, maar ondergraaft tevens de feitelijke grondslag van de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van Gent van 19 april 2007 waarbij verzoeker als staatloze werd erkend (zie punt 1.4). Verzoekers geloofwaardigheid komt bijkomend op de helling te staan doordat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag initieel verklaarde dat hij in Jordanië problemen kreeg naar aanleiding van een ruzie met een aantal jongeren waarbij verzoeker messteken uitdeelde aan iemand die later aan zijn verwondingen is overleden (AD tweede asielaanvraag, stuk 7, Inventaris + Diverse Documenten DVZ, Verklaring, punt 37), terwijl hij pas ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij zijn schoonbroer heeft gedood. Het gegeven dat men van bij aanvang van een asielprocedure niet het hoofdmotief van een vlucht vermeldt, kan voldoende zijn om tot de bedrieglijkheid te besluiten (RvS 24 maart 2005, nr. 142 633). De bewering van verzoeker dat hij terughoudend en zeer nerveus was, rechtvaardigen niet waarom hij bij zijn tweede asielaanvraag wederom verzuimde onmiddellijk de waarheid te vertellen. Het feit dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort was en er enkel algemene vragen werden gesteld, vormen geen verschoningsgrond om leugenachtige verklaringen af te leggen. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen thans tracht te verbloemen door te stellen dat zijn mededeling dat hij iemand had gedood zonder dit te specifiëren niet leugenachtig was. Nochtans verschillen beide verklaringen fundamenteel omdat hij aanvankelijk beweerde een jongere messteken te hebben toegediend die later aan zijn verwondingen overleed (AD tweede asielaanvraag, stuk 7, Inventaris + Diverse Documenten DVZ, Verklaring, punt 37), terwijl hij achteraf verklaarde dat hij zijn schoonbroer B, die zijn echtgenote met een stok had doodgeslagen, met dezelfde stok een fatale slag toebracht (AD tweede asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 12 juni 2012, p. 8-9). Waar verzoeker stelt dat hij geen kopie heeft gekregen van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hij zich niet meent te herinneren dat hem dit werd voorgelezen, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verklaring hem op 26 augustus 2011 in het Arabisch werd voorgelezen en hij het gehoorverslag door middel van zijn handtekening heeft aanvaard (AD tweede asielaanvraag, stuk 7, Inventaris + Diverse Documenten DVZ, Verklaring, *in fine*). Op grond van het geheel van voormelde vaststellingen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.7. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk nadat hij op de hoogte is van de problemen een asielaanvraag indient. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat zijn situatie sedert 5 april 2011 duidelijk is geworden (AD tweede asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 12 juni 2012, p. 4), hoewel hij slechts op 26 augustus 2011, ruim 4 maanden later, een tweede asielaanvraag indiende (zie punt 1.5). Door te stellen dat er geen direct gevaar bestond om te worden vermoord en hij eerst in het bezit wilde zijn van alle nodige documenten, relativeert verzoeker in ernstige mate het acuut karakter van zijn behoefte aan internationale bescherming. Het gedrag van verzoeker staat op gespannen voet met de beweerde geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.8. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hijzelf aangaf dat een relatie buiten het huwelijk en buiten de stam in de Jordaanse samenleving verboden is en dat dit voor iedereen duidelijk is vanaf de geboorte (AD tweede asielaanvraag, stuk 3, gehoorverslag CGVS 12 juni 2012, p. 5). Gezien deze context is het bijzonder risicovol voor jonge mensen zoals verzoeker en R. om met elkaar af te spreken in een park, in de cafetaria van de universiteit of op straat, zoals verzoeker verklaarde (*Ibid.*). Verzoekers opmerking dat zij discreet waren en nooit betrapt werden door de familie van R, neemt niet weg dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, gelet op de Jordaanse context, op publieke plaatsen ontmoetingen had met zijn geliefde.

2.9. Documenten hebben slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof worden gehecht. Indien afdoende met redenen werd omkleed waarom geen geloof aan het verhaal van de verzoekende partij kon worden gehecht, is de Raad niet gehouden nader op de door haar voorgebrachte stukken in te gaan (*cf.* RvS 31 januari 2001, nr. 92.891). Bijgevolg dienen de brief van zijn moeder en de stukken in verband met de verzoeningspogingen, die overigens een gesolliciteerd karakter vertonen en niet van aard zijn om de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas om te buigen, niet op hun authenticiteit te worden onderzocht. Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 11 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens een loutere beginselverklaring is die geen rechtstreekse werking heeft in het Belgisch recht, zodat de schending ervan niet op ontvankelijke wijze kan worden ingeroepen (RvS 15 februari 2006, nr. 155.018; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

2.10. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad net als de verwerende partij op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Derhalve mist de verwijzing naar voormeld verdragsartikel juridische grondslag.

2.11. Artikel 6 van het EVRM is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8 020 (c); GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161 169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

2.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderings-maatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf*. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, http://curia.europa.eu). Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag en kan hij zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en evenmin machtsafwending of een kennelijke beoordelingsfout aangetoond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, waardoor er geen schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De middelen zijn, voor zover dienstig aangevoerd, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	F. TAMBORIJN